

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av produktansvarslagen och vissa andra lagar i anslutning till den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att produktansvarslagen ändras på grund av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) så att lagen stämmer överens med EG:s direktiv om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister. Det föreslås att de begränsningar i lagens tillämpningsområde upphävs som gäller skador som omfattas av patientskadelagen eller som ersätts enligt trafikförsäkringslagen, lagen om olycksfallsförsäkring eller lagen om olycksfallsförsäkring för lantbrukare. Vidare föreslås att lagens tillämpningsområde utvidgas till att gälla också skada som har orsakats av läkemedel som omfattas av läkemedelsskadeförsäkringen. Å andra sidan föreslås att en försäkringsgivare

som har betalt ersättning för skada på grund av de nämnda försäkringarna inte skall få utöva regressrätt mot den som kan vara ansvarig för skadan enligt produktansvarslagen. Det föreslås att ersättningsansvaret för egendoms-skador begränsas till att omfatta skador som är större än 2 350 mark.

Dessutom föreslås det att ändringar av teknisk natur görs i lagen om försäkringsavtal, patientskadelagen och lagen om olycksfallsförsäkring till följd av att tillämpningsområdet för produktansvarslagen utvidgas.

Lagarna avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning. Avsikten är att de skall träda i kraft samtidigt som EES-avtalet.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
ALLMÄN MOTIVERING	3	Skadeståndsskyldiga	7
1. Inledning	3	Befrielse från skadeståndsskyldighet	8
2. Nuläge och föreslagna ändringar	3	Skada som skall ersättas	8
2.1. Lagens tillämpningsområde	3	Tiden för väckande av talan	8
2.2. Förutsättningarna för skadeståndsskyldighet	5	Särskilda stadganden	8
2.3. Skadeståndsskyldiga	5	1.2. Lagen om försäkringsavtal	8
2.4. Befrielse från skadeståndsskyldighet	6	1.3. Patientskadelagen	8
2.5. Skada som skall ersättas	6	1.4. Lagen om olycksfallsförsäkring	9
3. Propositionens verkningar i fråga om organisation och personal	6	2. Ikraftträdande	9
4. Propositionens ekonomiska verkningar	6	LAGTEXT	10
5. Samband med internationella avtal och andra propositioner	6	1. Lag om ändring av produktansvarslagen	10
DETALJMOTIVERING	7	2. Lag om ändring av 25 § lagen om försäkringsavtal	12
1. Motivering till lagförslagen	7	3. Lag om ändring av 9 § patientskadelagen	12
1.1. Produktansvarslagen	7	4. Lag om ändring av 61 § lagen om olycksfallsförsäkring	13
Tillämpningsområde	7	BILAGA	14
Förutsättningar för skadeståndsskyldighet	7	Parallelltexter	14

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

Stadganden om produktansvar finns i produktansvarslagen (694/90). Lagen gäller ersättning för skador som en produkt orsakar på person och på egendom som vid skadetillfället brukade användas huvudsakligen för enskilt ändamål.

I bilaga III till EES-avtalet hänvisas till EG:s direktiv av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister (85/374/EEG). EES-avtalet förutsätter således att den finländska lagstiftningen om produktansvar ändras så att den stämmer överens med direktivet.

Det framgår av bilagan att direktivet inom ramen för EES-avtalet skall tillämpas med anpassningar som gäller dels importörens ansvar, dels ansvar för atomskador.

I fråga om importörens ansvar enligt artikel 3.2 i direktivet skall, utan att tillverkarens ansvar berörs, den som för försäljning, uthyrning, leasing eller annan form av distribution inom ramen för sin näringsverksamhet importerar en produkt till EES vara ansvarig som en tillverkare.

Ett sådant ansvar för importörer skall också gälla vid import från en EFTA-stat till EG, från EG till en EFTA-stat eller från en EFTA-stat till en annan. Ansvaret för importören skall emellertid vid import inom EES inte vara tillämpligt i förhållande mellan EES-stater som har ratificerat Luganokonventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område av den 16 september 1988 i den utsträckning som en nationell dom till förmån för den skadelidande på grundval av en sådan ratifikation är verkställbar mot tillverkaren eller mot den som importerat produkten till EES. Beträffande en EES-stat som senare ratificerar Luganokonventionen skall detta gälla från den dag konventionen träder i kraft för staten.

Direktivet skall inte vara tillämpligt på skador som uppstår genom en atomolycka och som täcks av en internationell konvention som EFTA:s medlemsstater och EG:s medlemsstater har ratificerat.

Redan när produktansvarslagen stiftades stämde den på de flesta punkterna överens med

EG-direktivet. Den stiftades emellertid inte i syfte att genomföra direktivet och avviker i några avseenden från det.

2. Nuläge och föreslagna ändringar

2.1. Lagens tillämpningsområde

Produktansvarslagen gäller ersättning för skador som förorsakas av produkter som lider av en säkerhetsbrist, dvs. är defekta. I 2 § har vissa skador undantagits från lagens tillämpningsområde. Bl.a. gäller lagen inte sådana produktskador för vilka den skadelidande har rätt till ersättning för skadan antingen ur en försäkring som gäller till hans förmån eller i vissa fall på grundval av annan lagstiftning. I de fall som har undantagits utgår ersättning huvudsakligen i samma utsträckning som enligt produktansvarslagen. Syftet med dessa begränsningar i lagens tillämpningsområde var att undvika att samma händelse kunde utlösa ansvar på flera olika grunder med den följd att det skulle bli nödvändigt för olika ansvariga att ta separata försäkringar för olika ansvarsgrunder.

Enligt direktivet får den skadelidandes rätt till ersättning för produktskada inte begränsas på den grund att ersättning kan utgå också på annan grund. Det föreslås därför att lagen ändras så att de begränsningar i lagens tillämpningsområde upphävs som gäller skador som ersätts enligt trafikförsäkringslagen (279/59), lagen om olycksfallsförsäkring (608/48) eller lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare (1026/81) samt skada som omfattas av patientskadelagen (585/86). Vidare föreslås att det undantag upphävs som gäller skador som har orsakats av läkemedel som omfattas av läkemedelsskadeförsäkringen.

Det kan antas att verkningarna av den föreslagna ändringen blir små på de flesta områdena. Trafikförsäkringen gäller inte alla skador som orsakas av en defekt i ett motorfordon. Ansvar enligt produktansvarslagen på grund av defekt kan därför redan idag i ett antal fall göras gällande mot bl.a. tillverkare och importör av motorfordon, som därför redan nu har behov att teckna försäkring med tanke på detta ansvar. Motsvarande torde gälla i ännu större utsträckning beträffande de fall, i vilka ersättning för skada som förorsakas av en

defekt produkt har kanaliserats till en olycksfallsförsäkring. Om personskadan är en följd av fel i sjukvårdsutrustning eller sjukvårdsinstrument kan ersättning för närvarande fås ur en patientförsäkring.

I fråga om den frivilliga läkemedelsskadeförsäkringen är ändringen betydande både med tanke på de skadelidande och på tillverkarna och importörerna av läkemedel. För tillverkarna och importörerna av läkemedel var det viktigt att de genom att finansiera läkemedelsskadeförsäkringen kunde undgå ansvar på grund av produktansvarslagen. Om produktansvarslagen skulle vara tillämplig parallellt med läkemedelsskadeförsäkringen skulle de bli tvungna att bekosta två olika försäkringar för ansvarigheten. Om detta genom ändringen skulle bli fallet i full utsträckning kunde den ökade kostnaden för försäkringarna leda till att tillverkarna och importörerna av läkemedel inte längre anser sig ha skäl att upprätthålla läkemedelsskadeförsäkringen. Detta skulle innebära en försämring av en skadelidandes möjlighet att få ersättning för skador som orsakas av läkemedel. I villkoren för läkemedelsskadeförsäkringen förutsätts nämligen inte att det läkemedel som orsakar skadan har varit defekt. I många av de fall för vilka ersättning idag utgår skulle det vara svårt att hävda att läkemedlet inte var så säkert när det sattes i omlopp som skäligen kunde förväntas. Om ansvaret för läkemedel enbart skulle bedömas enligt produktansvarslagen kommer ersättning till den skadelidande inte att utgå i samma utsträckning som enligt försäkringsvillkoren.

Direktivet gäller enligt artikel 5 inte *regressrätt* mellan två eller flera personer som är solidariskt ansvariga för samma skada. Det utgör därför inte hinder för att utesluta regressrätten för den som har betalt ersättning enligt trafikförsäkringslagen, lagen om olycksfallsförsäkring, lagen om olycksfallsförsäkring för lantbrukare eller patientskadelagen eller på grund av läkemedelsskadeförsäkringen för en sådan skada, för vilken den skadelidande kan kräva ersättning enligt produktansvarslagen.

Begränsningarna av tillämpningsområdet enligt nuvarande 2 § produktansvarslagen leder bl.a. till att försäkringsgivaren i fråga om de försäkringar som nämns i paragrafen inte kan rikta något regresskrav mot tillverkaren eller importören av en produkt som orsakat skada till följd av bristande säkerhet. Eftersom det är nödvändigt att slopa begränsningarna av till-

lämpningsområdet, föreslås det att ett särskilt stadgande som hindrar regressrätten tas in i lagen. Syftet med propositionen är att endast de ändringar i produktansvarslagen görs som är nödvändiga för att sätta direktivet i kraft. Enligt detta strävar man i propositionen att också bevara förhållandet mellan de olika ersättningssystemen så att det motsvarar vad som nu gäller. Vid social- och hälsovårdsministeriet bereds separat de behov av ändringar som gäller hur skador som ersätts på flera grunder kanaliseras till olika försäkringssystem.

En ordning genom vilken regressrätten utesluts berövar inte den skadelidande möjligheten att välja mellan att kräva ersättning för t.ex. en trafikskada som har förorsakats av en defekt i ett motorfordon antingen enligt trafikförsäkringslagen av det försäkringsbolag som har meddelat trafikförsäkring för fordonet eller enligt produktansvarslagen av den som har tillverkat eller importerat fordonet. Valet kan förväntas bero på hur stor ersättning som betalas, hur snabbt det sker och vilket besvär för den som kräver ersättning som är förenat med att genomföra kraven. I den mån de ifrågavarande alternativa ersättningssystemen fungerar effektivt kan det förväntas att den skadelidande utnyttjar dem. Kostnaderna för de ifrågavarande ersättningssystemen torde inte påverkas nämnvärt av möjligheten att utöva regressrätt mot tillverkaren eller importören av den produkt som har förorsakat skadan. Där emot kan kostnaderna för en försäkring av det ansvar som kan uppkomma vara beaktansvärda.

Det föreslås att ett stadgande om begränsad regressrätt fogas till lagen om försäkringsavtal (132/33), patientskadelagen (585/86) och lagen om olycksfallsförsäkring (608/48).

Beträffande *atomskador* gäller enligt anpassningarna i bilaga III till EES-avtalet att direktivet i enlighet med artikel 14 inte skall vara tillämpligt på skador som uppstår genom en atomolycka och som täcks av en internationell konvention som EFTA:s medlemsstater och EG-medlemsstaterna har ratificerat. Det framgår av avtalets engelska text att det inte är nödvändigt att alla stater har ratificerat den ifrågavarande konventionen. Eftersom atomansvarighetslagen (484/72) grundar sig på den i Paris den 29 juli 1960 undertecknade konventionen om skadeståndsansvar på atomenergins område med senare tillägg och ändringar före-

slås det ingen ändring i produktansvarslagen på denna punkt. Produktansvarslagen motsvarar på denna punkt den danska och norska lagen.

Produktansvarslagen gäller inte skador som har orsakats av *elektricitet*. Det följer av att uttrycket "produkt" i 1 § 2 mom. har definierats som lös sak. Av definitionen följer att lagen gäller skador som orsakas av elektriska apparater. Skador som orsakas av själva elektriciteten utesluts från lagens tillämpningsområde. Ersättning för sådan skada utgår i stället enligt ellagen (319/79) under förutsättningar och i ett omfång som i allt väsentligt motsvarar vad som gäller enligt produktansvarslagen.

Enligt artikel 2 i direktivet inbegriper begreppet "produkt" elektricitet. Det föreslås därför att produktansvarslagens tillämpningsområde i enlighet med direktivet utvidgas till att omfatta elektricitet. Följderna för ellagens ersättningsystem av att produktansvarslagen utvidgas till att gälla sådana skador föreslås reglerade i den förestående reformen av ellagen.

2.2. Förutsättningarna för skadeståndsskyldighet

Säkerhetsbrist eller defekt är ett centralt begrepp såväl i 3 § produktansvarslagen som i direktivet. Begreppet "defekt" i produktansvarslagen stämmer inte helt överens med direktivets motsvarande begrepp. För att inte tolkningsolikhet skall uppstå på denna punkt föreslås det att stadgandet ändras så att det motsvarar direktivet.

Produktansvarslagen innehåller inte något stadgande om bevisskyldigheten i fråga om produktskador. Det innebär att allmänna principer om beviskyldighet är tillämpliga.

I motsats till produktansvarslagen innehåller direktivet i artikel 4 ett stadgande om beviskyldighet. Enligt stadgandet måste den skadelidande kunna bevisa skadan, defekten och orsakssambandet mellan defekten och skadan. Det framgår dock inte av direktivet vilka krav som skall ställas på bevisningen. Det har ansetts ändamålsenligt att också i produktansvarslagen ta in ett klagörande stadgande som motsvarar stadgandet i direktivet. Det är inte meningen att stadgandet skall ställa högre krav på de bevis som den skadelidande skall lägga fram enligt de nuvarande allmänna principerna, utan syftet är endast att klargöra rådande situation.

2.3. Skadeståndsskyldiga

Skadeståndsskyldiga enligt 5 § produktansvarslagen är dels den som har tillverkat eller framställt den skadegörande produkten, dels den som har importerat produkten till Finland för att sätta den i omlopp här och dels den som har marknadsfört produkten som sin egen, om produkten är försedd med hans namn eller varumärke eller något annat särskiljande kännetecken. I fråga om importörer ger lagen i 13 § en möjlighet att genom förordning under vissa förutsättningar stadga att importörer inte skall vara skadeståndsskyldiga när en produkt har förts in till Finland. En förutsättning är att den utländske tillverkaren eller den som har importerat produkten till det land, från vilket den importerats till Finland, är skyldig att svara vid domstol i Finland i mål som gäller produktansvar. Vidare skall domen kunna verkställas i den stat där den ansvarige driver sin verksamhet. Den som har importerat en produkt är emellertid också om han inte kan bli ersättningskyldig enligt produktansvarslagen skyldig att bistå den skadelidande med översättning av ersättningskravet till främmande språk.

Anpassningarna till produktansvarsdirektivet i bilaga III till EES-avtalet medför att produktansvarslagens stadganden om importörens ansvar måste ses över. Uttrycket "importör" ges enligt förslaget en vidare definition än i den gällande lagen. Uttrycket omfattar för det första den som importerar en produkt till det europeiska ekonomiska samarbetsområdet från en stat utanför samarbetsområdet. För det andra gäller ansvaret för importör också den som importerar en produkt från en EFTA-stat, t.ex. Sverige, eller från en EG-stat till Finland. I den mån både den stat, från vilken produkten importerats, och den stat, till vilken produkten exporteras för att sättas i omlopp, har ratificerat Luganokonventionen faller importöransvaret bort.

Luganokonventionen har tills vidare ratificerats av Frankrike, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Schweiz och Storbritannien. Finlands anslutning till Luganokonventionen är anhängig och en regeringsproposition om konventionen har avlåtits till riksdagen (RP 177/1992 rd). Syftet är att konventionen kan träda i kraft för Finlands del tre månader efter att ratificeringsdokumentet har deponerats. Förevarande förslag medför därför bl.a. att den som importerar en produkt från någon av de stater som har

ratificerat konventionen inte är ansvarig som importör. Den som kräver ersättning är i stället hänvisad till att kräva ersättning av tillverkaren av produkten eller av den som har importerat produkten till det område, inom vilket Luga-nokonventionen är i kraft.

Det är osäkert om EES-avtalet förbjuder att det krav upprätthålls som enligt den gällande produktansvarslagen ställs på en importör i fråga om skyldighet att bistå den skadelidande med översättning av ersättningskrav till främmande språk. Ett slopande av kravet har övervägts, men eftersom stadgandet är av nöden med hänsyn till konsumenterna, har det ansetts vara ändamålsenligt att hålla kvar stadgandet i lagen. Från näringslivets sida har det heller inte ställts krav på att stadgandet skall upphävas. Stadgandet är dessutom inte beroende av den skadelidandes språk, vilket leder till att en finsk- eller svenskspråkig skadelidande inte sätts i en bättre ställning än skadelidande som talar andra språk.

2.4. Befrielse från skadeståndsskyldighet

I 7 § produktansvarslagen föreslås endast en mindre av direktivet orsakad precisering beträffande stadgandet i paragrafens 3 mom. om befrielse från ansvar för den som har tillverkat en delprodukt.

2.5. Skada som skall ersättas

Enligt 8 § produktansvarslagen skall ersättning enligt lagen bestämmas med iakttagande i tillämpliga delar av skadeståndslagen (412/74). Stadgandet innebär bl.a. att principen om full ersättning gäller.

Enligt artikel 9.1.b i direktivet skall med skada avses bl.a. skada på eller förstörelse av någon annan sak än själva den defekta produkten. Punkt b innehåller också en bestämmelse om en självrisk på 500 ecu. Det har rätt olika meningar om bestämmelsen. Något avgörande av EG:s domstol finns inte heller. EG:s domstol avgör i sista hand hur stadgandet skall tolkas. De olika språkversionerna av direktivet ger två möjliga tolkningar av direktivet. Några

EG-länder, bland dem Danmark, har tolkat stadgandet om självrisk så att självrisk på 500 ecu alltid dras av då ersättning utdöms. Också EG:s kommission har tolkat stadgandet på detta sätt. Å andra sidan framgår det inte av lagen i Storbritannien att avdraget alltid skall göras då ersättning utdöms. Lagen i Storbritannien konstaterar bara att små skador som understiger det belopp som anges i lagen inte ersätts. Texten i direktivets ingress tyder närmast på att stadgandet har till syfte att eliminera krav på små belopp. Om syftet emellertid endast är att förhindra rättegångar som rör små skador, finns det inte skäl att göra avdraget i alla fall. Till följd av detta föreslås att sakskador som understiger 500 ecu, dvs. 2 350 mark inte ersätts och att sakskador som överstiger 2 350 ersätts till fullt belopp. Dock skall märkas att denna begränsning inte hindrar den skadelidande från att kräva ersättning för en skada som understiger 2 350 mark på någon annan grund, t.ex. med stöd av skadeståndslagen eller någon annan speciallag.

3. Propositionens verkningar i fråga om organisation och personal

Propositionen har inga verkningar i fråga om organisation och personal.

4. Propositionens ekonomiska verkningar

De exakta ekonomiska verkningarna av propositionen kan inte beräknas. Verkningarna torde vara obetydliga. Propositionen medför en viss lindring i produktansvaret beträffande vissa sakskador.

5. Samband med internationella avtal och andra propositioner

Propositionen är en följd av EES-avtalet och bunden till att avtalet godkänns.

Verkningarna av stadgandena om importörens ansvar beror på om Finland ratificerar Luga-nokonventionen.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslagen

1.1. Produktansvarslagen

Tillämpningsområde

1 §. Paragrafens 1 mom. har utformats att motsvara artikel 9.1.b i EG:s direktiv. Ändringen innebär att tillämpningsområdet i någon mån inskränks. En inskränkning sker i fråga om produkter som inte särskilt är avsedda för enskild användning men trots det faktiskt används för ett sådant ändamål. Om konsumenten köper t.ex. hem ett specialredskap eller en specialanordning vilka är avsedda att användas i produktionen och vars användning förutsätter yrkesskicklighet, kan han inte få ersättning för en skada som redskapet eller anordning orsakar, genom att han t.ex. hänvisar till att bruksanvisningen inte hade utarbetats så att en vanlig konsument förstår den. Dyliga arbetsredskap och anordningar är inte avsedda för enskilt bruk.

Enligt 3 mom. gäller stadgandena om produkter också elektricitet. Det innebär att skador som förorsakas av variationer i strömmens spänning och frekvens omfattas av lagen. Där emot omfattas inte skada som förorsakas av strömavbrott av lagen eftersom en fördröjd eller utebliven leverans av en produkt inte betraktas som en produktskada.

Ordalydelsen i alla paragrafer lämpar sig inte helt naturligt för en sådan produkt som elektricitet, vilket skall beaktas då lagen tillämpas på skador som elektriciteten orsakat. Tolkningen skall vara förnuftig med hänsyn till elektricitetens säregenskaper.

2 §. På de grunder som har angivits i den allmänna motiveringen i avsnitt 2.1. utgår punkterna 4—7 i paragrafen.

Förutsättningar för skadeståndsskyldighet

3 §. Paragrafen har utformats på grundval av artikel 6 i direktivet. Den innebär i förhållande till gällande stadgande att produktens tillstånd vid den tidpunkt då produkten sattes i omlopp endast utgör ett led i bedömningen av den säkerhet som man har rätt att vänta sig av produkten. Det framgår emellertid av 7 § 2 mom. att ersättningsskyldighet inte upp-

kommer om den, av vilken ersättning krävs, gör sannolikt att den säkerhetsbrist som har förorsakat skadan, inte fanns när han satte produkten i omlopp.

4 a §. I paragrafen återges direktivets artikel 4. I stadgandet anges inte vilka krav som skall ställas på bevisningen. Bedömningen av detta sker enligt de principer som gäller i finländsk rätt. Vid bedömningen kan hänsyn tas t.ex. till möjligheterna att föra bevis om skadans omfång och ersättningens storlek.

Skadeståndsskyldiga

5 §. Paragrafen har ändrats närmast i fråga om importör. Enligt 1 mom. 2 punkten är den skadeståndsskyldig enligt produktansvarslagen som för att sätta produkten i omlopp har importerat produkten till någon stat inom det europeiska ekonomiska samarbetsområdet, dvs. till EFTA-staterna Finland, Island, Liechtenstein, Norge, Schweiz, Sverige eller Österrike, eller till någon av EG:s medlemsstater, dvs. Belgien, Danmark, Frankrike, Grekland, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Spanien, Storbritannien eller Tyskland, från en stat utanför samarbetsområdet.

Enligt 3 punkten gäller ansvaret för importörer också den som har importerat den skadegörande produkten från en EG-stat till en EFTA-stat, från en EFTA-stat till en EG-stat eller från en EFTA-stat till en annan EFTA-stat. Utgångspunkten är således den, att var och en som importerar en produkt till Finland för att sätta den i omlopp här är ansvarig som importör.

I 2 mom. stadgas emellertid undantag från 3 punkten, men inte från 2 punkten. Importöransvaret faller bort i förhållandet mellan två stater som vardera har ratificerat Luganokonventionen. Om således t.ex. Finland och Nederländerna vardera har ratificerat Luganokonventionen gäller importöransvaret inte den som importerar en produkt från Nederländerna till Finland respektive från Finland till Nederländerna.

6 §. Paragrafen har anpassats till omformuleringen av importöransvaret. Samtidigt har den utformats i närmare anslutning till artikel 3.3 i direktivet. Så har skett beträffande den tid, inom vilken en ansvarig skall anvisas. I

stället för tiden om en månad i gällande lag föreslås att den ansvarige skall anvisas inom skäligen tid. En skäligen tid kan vara såväl längre som kortare än en månad.

I fråga om en importerad produkt måste den av vilken ersättning krävs, för att undgå ansvar, anvisa någon som är skyldig att svara inför en finländsk domstol. En upplysning om vem som är tillverkare är således inte tillräcklig för att frita vederbörande från ansvar om tillverkaren kommer från någon stat som inte har ratificerat Luganokonventionen. Däremot undgår den finländska importören ansvar genom att anvisa den som har importerat produkten till EES-området och denne har sitt driftsställe i en stat som har ratificerat Luganokonventionen.

Också i fråga om en importerad produkt är den av vilken ersättning krävs fri från ansvar, om han anvisar den i Finland som tillhållit honom produkten på det sätt som framgår av första meningen i paragrafen.

Anvisningen sker genom att namn- och adressuppgiften ges om den ansvarige.

Befrielse från skadeståndsskyldighet

7 §. Det föreslås att paragrafens 3 mom. utformas att närmare motsvara artikel 7.f i direktivet. Ändringen innebär att tillverkaren av en delprodukt till befrielse från ansvar kan åberopa inte endast att säkerhetsbristen berodde på anvisningar av den tillverkare som har beställt produkten utan även att säkerhetsbristen kan tillskrivas utformningen av den produkt, i vilken delprodukten har införlivats. I sak är ändringen av ringa betydelse eftersom tillverkaren av delprodukten i det senare fallet normalt också kan åberopa att det inte fanns någon säkerhetsbrist i delprodukten när han satte den i omlopp.

Skada som skall ersättas

8 §. Det föreslås ett nytt 2 mom. i paragrafen. Det gäller självriskan som enligt artikel 9.1.b skall gälla för små sakskador. Det framgår av artikel 18 i direktivet att motsvarigheten till beloppet om 500 ecu skall beräknas efter den omräkningskurs som gällde den dag då direktivet antogs. Eftersom EES-avtalet inte innehåller någon anpassning av den ifrågakvarande

bestämmelsen och då beloppet bör motsvara de belopp som gäller inom EG, skall omräkningen ske enligt kursen den 25 juli 1985. Vid den tidpunkten motsvarade 500 ecu 2 350 mark.

Såsom har framhållits i avsnitt 2.5. i den allmänna motiveringen skall stadgandet tolkas så att ersättningsskyldigheten bortfaller om skadan är mindre än 2 350 mark. Om skadans belopp är större än 2 350 mark utgår full ersättning.

Beloppet kan ändras genom förordning, om det finns skäl för det på grund av att penningvärdet förändras.

Tiden för väckande av talan

9 §. I 1 mom. föreslås i anslutning till artikel 10.1 att tiden skall räknas från den dag då den som vill ha ersättning fick eller skäligen borde ha fått kännedom om att skadan hade visat sig, om säkerhetsbristen och om den ersättningskyldiga.

Särskilda stadganden

13 §. Stadgandena i paragrafens 1, 2 och 4 mom. utgår, medan i det kvarvarande stadgandet görs en ändring av teknisk art. Dessutom föreslås att tiden inom vilken importören skall anvisas ändras från en månad till skäligen tid. För orsaken till varför stadgandet kvarhålls redogjordes i 2.3. i den allmänna motiveringen.

13 a §. Stadgandet gäller då en försäkringsgivare enligt patientskadelagen, trafikförsäkringslagen, lagen om olycksfallsförsäkring, lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare eller på grund av en läkemedelsskadeförsäkring har betalat den skadelidande ersättning för en skada för vilken denne hade kunnat kräva ersättning också enligt produktansvarslagen. Enligt stadgandet skall den skadelidandes rätt till skadestånd enligt produktansvarslagen inte kunna överföras på försäkringsgivaren till följd av att ersättning har betalats ur de nämnda försäkringarna. Betydelsen av stadgandet har behandlats närmare i avsnitt 2.1. i den allmänna motiveringen.

1.2. Lagen om försäkringsavtal

25 §. Försäkringsgivarens regressrätt enligt 1

mom. gäller bl.a. sådana fall då en tredje person är skyldig att med stöd av lag betala ersättning oberoende av vårdslöshet. Ett ansvar oberoende av vårdslöshet enligt produktansvarslagen skall i enlighet med detta förslag gälla också sådana produktskador som kan ersättas ur en trafikförsäkring eller en läkemedelsskadeförsäkring och på vilka momentets regresstadganden således kan tillämpas. I propositionen föreslås emellertid att försäkringsgivarens regressrätt till denna del bortfaller.

Till följd av detta föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas ett stadgande som hänvisar till den föreslagna 13 a § produktansvarslagen som gäller begränsningar i försäkringsgivarens regressrätt.

1.3. Patientskadelagen

9 §. Det föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas ett stadgande enligt vilket försäkringsgivarens regressrätt inte gäller den skadelidandes rätt att få ersättning med stöd av produktansvarslagen. Ändringen beror på motsvarande skäl som för den ovan föreslagna ändringen i lagen om försäkringsavtal, dvs. den föreslagna utvidgningen av tillämpningsområdet till att omfatta skador som avses i patientskadelagen och slopandet av regressrätten som ansluter sig till detta.

1.4. Lagen om olycksfallsförsäkring

61 §. Det föreslagna slopandet av regressrätten skall också gälla sådana skador som faller inom tillämpningsområdet för produktansvarslagen och som ersätts ur en olycksfallsförsäkring eller ur en olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare. Det föreslås därför att till 2 mom. i paragrafen om en försäkringsanstalts regressrätt fogas ett stadgande som utesluter regressrätten. Med stöd av en hänvisning i 9 § lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare kommer ändringen att gälla också en olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare.

2. Ikraftträdande

Avsikten är att de föreslagna lagarna skall träda i kraft samtidigt som EES-avtalet. Det föreslås därför att lagarna träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Lagarna skall inte tillämpas på den som har satt en produkt i omlopp innan lagarna träder i kraft. Tidpunkten när en produkt har satts i omlopp skall bedömas särskilt för varje omsättningsled.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ändring av produktansvarslagen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i produktansvarslagen av den 17 augusti 1990 (694/90) 1 § 1 mom., 2, 3, 5 och 6 §§, 7 § 3 mom. och 13 § samt

fogas till 1 § ett nytt 3 mom., varvid det nuvarande 3 mom. blir 4 mom., till lagen en ny 4 a §, till 8 § ett nytt 2 mom. och till lagen en ny 13 a § som följer:

1 §

Denna lag gäller ersättning för skada som en produkt har orsakat på person eller på sådan egendom som är avsedd för enskild användning eller konsumtion och som den skadelidande huvudsakligen har använt på sådant sätt.

Stadgandena om produkter gäller även elektricitet.
-----

2 §

Lagen gäller inte

1) skada som har orsakats på själva produkten,

2) skada som en delprodukt har orsakat på produkten, om delprodukten hade fogats till produkten innan denna sattes i omlopp, ej heller

3) skada som omfattas av atomansvarighetslagen (484/72).

Föresättningar för skadeståndsskyldighet

3 §

Skadestånd skall betalas för skador som har uppstått till följd av att en produkt inte har varit så säker som det kunde förväntas. Produktens säkerhet skall bedömas med hänsyn till den tidpunkt när den sattes i omlopp, dess förutsebara användning, marknadsföringen av produkten, bruksanvisningar och övriga omständigheter.

4 a §

Den skadelidande skall bevisa skadan, säker-

hetsbristen och orsakssambandet mellan säkerhetsbristen och skadan.

Skadeståndsskyldiga

5 §

Skadeståndsskyldiga enligt denna lag är

1) den som har tillverkat eller framställt den skadegörande produkten,

2) den som har importerat produkten till Europeiska samarbetsområdet för att sätta den i omlopp där,

3) den som för att sätta produkten i omlopp har importerat den från en EFTA-stat till EG eller från EG till en EFTA-stat eller från en EFTA-stat till en annan EFTA-stat, samt

4) den som har marknadsfört den skadegörande produkten som sin egen, om produkten är försedd med hans namn eller varumärke eller något annat särskiljande kännetecken.

Vad som sägs i 1 mom. 3 punkten tillämpas inte vid import mellan stater som har ratificerat den i Lugano den 16 september 1988 undertecknade konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, i den utsträckning som en dom till förmån för den skadelidande på grund av sådana ratifikationer kan verkställas mot den som är skadeståndsskyldig enligt 1 mom. 1, 2 eller 4 punkten.

6 §

Framgår det inte av produkten vem som har tillverkat eller framställt den, är var och en som har satt produkten i omlopp på samma sätt som en tillverkare ansvarig för skada som produkten orsakar, om han inte inom en skälig tid efter att den skadelidande har framställt krav på ersättning eller på något annat sätt begärt en sådan anvisning, anvisar den skadelidande en ansvarig enligt 5 § eller den som har

tillhandahållit honom produkten. Detsamma skall gälla för en importerad produkt även om den ansvarige enligt 5 § 1 mom. 1 eller 4 punkten framgår av produkten, om den som enligt 5 § är importör inte framgår av produkten.

-----
7 §

Den som har tillverkat eller framställt en delprodukt är inte heller ersättningsskyldig, om han visar att säkerhetsbristen berodde på utformningen av den produkt i vilken delprodukten har införlivats eller på anvisningar av den tillverkare som har beställt produkten.

-----
8 §

Ersättningsskyldighet enligt denna lag bortfaller då egendom drabbas av sakskada som är högst 2 350 mark. Beloppet kan ändras genom förordning, om det finns skäl för det på grund av att penningvärdet förändras.

9 §

Den som vill ha ersättning enligt denna lag skall väcka talan inom tre år från den dag då han fick eller borde ha fått kännedom om att skadan hade visat sig, om säkerhetsbristen och om den ersättningsskyldige.

Särskilda stadganden

13 §

Den som har importerat en produkt till

Finland är skyldig att bistå den skadelidande med översättning av ersättningskravet till ett främmande språk. Lämnar importören inte sådant bistånd, är han skyldig att betala ersättning till den skadelidande för nödvändiga kostnader för översättningen. Bistånds- och ersättningsskyldigheten gäller också den som senare sätter produkten i omlopp, om han inte inom skälig tid efter begäran av den som kräver ersättning uppger vem som är importör.

13 a §

Har en försäkringsgivare med stöd av patientskadlagen (585/86), trafikförsäkringslagen (279/59), lagen om olycksfallsförsäkring (608/48), lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare (1026/81) eller en läkemedelskadeförsäkring betalat en ersättning som den skadelidande med stöd av denna lag hade rätt att kräva av den ersättningsskyldige, inträder försäkringsgivaren inte i den skadelidandes rätt.

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Lagen tillämpas inte på den som har satt den skadegörande produkten i omlopp före ikraftträdandet.

2.

Lag**om ändring av 25 § lagen om försäkringsavtal**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 25 § 1 mom. i lagen den 12 maj 1933 om försäkringsavtal (132/33) som följer:

25 §

Har försäkringsgivaren på grund av en skadeförsäkring i ersättning för skada betalat ett belopp, som försäkringshavaren haft rätt att såsom skadestånd kräva av någon annan, inträder försäkringsgivaren i rätten mot den andre, om denne uppsåtligen eller av grov vårdslöshet orsakat försäkringsfallet eller om denne enligt lag också är skyldig att betala

skadestånd oberoende av vållande. Om begränsningarna i försäkringsgivarens regressrätt i fråga om vissa försäkringar stadgas i 13 a § produktansvarslagen.

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

3.

Lag**om ändring av 9 § patientskadelagen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 9 § 1 mom. i patientskadelagen av den 25 juli 1986 (585/86) som följer:

9 §

Övergång av rätten till ersättning samt regressrätt

Har den skadelidande rätt till ersättning för patientskada med stöd av någon annan lag, övergår nämnda rätt till den som utgett ersättning enligt denna lag, intill det belopp som

denne utbetalt i ersättning. Vad som stadgas här gäller dock inte den skadelidandes rätt att få ersättning med stöd av produktansvarslagen (694/90).

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

4.

L a g
om ändring av 61 § lagen om olycksfallsförsäkring

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 61 § 2 mom. i lagen av den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/48) som följer:

61 §

En försäkringsanstalt som har varit tvungen att enligt denna lag ersätta skada har rätt att av den i 1 mom. nämnda skadeståndsskyldige återfå det erlagda beloppet, dock inte av den som redan har fullgjort sin skadeståndsskyldighet i god tro eller av den som är skadeståndsskyldig med stöd av produktansvarslagen (694/90). Ersättning till försäkringsanstalten får dock inte bestämmas till ett högre belopp än vad den skadade eller hans anhöriga hade varit berättigade att erhålla.

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Helsingfors den 23 oktober 1992

Republikens President
MAUNO KOIVISTO

Justitieminister *Hannele Pokka*

1.

Lag**om ändring av produktansvarslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i produktansvarslagen av den 17 augusti 1990 (694/90) 1 § 1 mom., 2, 3, 5 och 6 §§, 7 §
3 mom. och 13 § samt
fogas till 1 § ett nytt 3 mom., varvid det nuvarande 3 mom. blir 4 mom., till lagen en ny 4a §,
till 8 § ett nytt 2 mom. och till lagen en ny 13 a § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Denna lag gäller ersättning för skada som en produkt har orsakat på en person eller på egendom som vid tiden för skadan brukade användas huvudsakligen för enskilt ändamål.

2 §

Lagen gäller inte

1) skada som har orsakats på själva produkten,

2) skada som en delprodukt har orsakat på produkten, om delprodukten hade fogats till produkten innan denna sattes i omlopp,

3) skada som omfattas av atomansvarighetsslagen (484/72),

4) skada som omfattas av patientskadelagen (585/86),

5) skada som har orsakats av läkemedel som omfattas av läkemedelsskadeförsäkringen,

6) skada som ersätts enligt trafikförsäkringsslagen (279/59), ej heller

7) skada som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring (608/48) eller lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare (1026/81).

Föreslagen lydelse

1 §

Denna lag gäller ersättning för skada som en produkt har orsakat på en person eller på sådan egendom som är avsedd för enskild användning eller konsumtion och som den skadelidande huvudsakligen har använt på sådant sätt.

Stadgandena om produkter gäller även elektricitet.
-----

2 §

Lagen gäller inte

1) skada som har orsakats på själva produkten,

2) skada som en delprodukt har orsakat på produkten, om delprodukten hade fogats till produkten innan denna sattes i omlopp, ej heller

3) skada som omfattas av atomansvarighetsslagen (484/72).

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Förutsättningar för skadestånd

3 §

Skadestånd skall betalas för skador som har uppstått till följd av att en produkt inte har varit så säker när den sattes i omlopp som skäligen kunde förväntas. Produktens säkerhet skall bedömas med hänsyn till dess förutsebara användning, marknadsföringen av produkten, bruksanvisningar och övriga omständigheter.

3 §

Skadestånd skall betalas för skador som har uppstått till följd av att en produkt inte har varit så säker som det kunde förväntas. Produktens säkerhet skall bedömas med hänsyn till den tidpunkt när den sattes i omlopp, dess förutsebara användning, marknadsföringen av produkten, bruksanvisningar och övriga omständigheter.

4 a §

Den skadelidande skall bevisa skadan, säkerhetsbristen och orsakssambandet mellan säkerhetsbristen och skadan.

Skadeståndsskyldiga

5 §

Skadeståndsskyldiga enligt denna lag är

- 1) den som har tillverkat eller framställt den skadegörande produkten,
- 2) den som har importerat den skadegörande produkten till Finland för att sätta den i omlopp här, och

- 3) den som har marknadsfört den skadegörande produkten som sin egen, om produkten är försedd med hans namn eller varumärke eller något annat särskiljande kännetecken.

5 §

Skadeståndsskyldiga enligt denna lag är

- 1) den som har tillverkat eller framställt den skadegörande produkten,
- 2) den som har importerat produkten till Europeiska samarbetsområdet för att sätta den i omlopp där,

- 3) den som för att sätta produkten i omlopp har importerat den från en EFTA-stat till EG eller från EG till en EFTA-stat eller från en EFTA-stat till en annan EFTA-stat, samt

- 4) den som har marknadsfört den skadegörande produkten som sin egen, om produkten är försedd med hans namn eller varumärke eller något annat särskiljande kännetecken.

Vad som sägs i 1 mom. 3 punkten tillämpas inte vid import mellan stater som har ratificerat den i Lugano den 16 september 1988 undertecknade konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, i den utsträckning som en dom till förmån för den skadelidande på grund av sådana ratifikationer kan verkställas mot den som är skadeståndsskyldig enligt 1 mom. 1, 2 eller 4 punkten.

6 §

Har någon annan än en i 5 § nämnd person satt produkten i omlopp, är han på samma sätt som en tillverkare ansvarig för skada som produkten orsakar, om den som är ansvarig enligt 5 § inte framgår av produkten eller dess förpackning eller om ingen av dem som fram-

6 §

Framgår det inte av produkten vem som har tillverkat eller framställt den, är var och en som har satt produkten i omlopp på samma sätt som en tillverkare ansvarig för skada som produkten orsakar, om han inte inom en skälig tid efter att den skadelidande har framställt krav på ersätt-

Gällande lydelse

går av produkten eller dess förpackning har sitt hemvist i Finland.

Skadeståndsskyldig enligt 1 mom. är dock inte den som inom en månad efter begäran av den som kräver ersättning anvisar en ansvarig enligt 5 § med hemvist i Finland eller anvisar någon ansvarig med hemvist i Finland av vilken han har erhållit produkten.

Föreslagen lydelse

ning eller på något annat sätt begärt en sådan anvisning, anvisar den skadelidande en ansvarig enligt 5 § eller den som har tillhandahållit honom produkten. Detsamma skall gälla för en importerad produkt även om den ansvarige enligt 5 § 1 mom. 1 eller 4 punkten framgår av produkten, om den som enligt 5 § är importör inte framgår av produkten.

7 §

Den som har tillverkat eller framställt en delprodukt är inte heller ersättningsskyldig, om han visar att säkerhetsbristen berodde på anvisningar av den tillverkare som har beställt delprodukten.

Den som har tillverkat eller framställt en delprodukt är inte heller ersättningsskyldig, om han visar att säkerhetsbristen berodde på utformningen av den produkt i vilken delprodukten har införlivats eller på anvisningar av den tillverkare som har beställt produkten.

8 §

Ersättningsskyldighet enligt denna lag bortfaller då egendom drabbas av sakskada som är högst 2 350 mark. Beloppet kan ändras genom förordning, om det finns skäl för det på grund av att penningvärdet förändras.

9 §

Den som vill ha ersättning enligt denna lag skall väcka talan inom tre år från den dag då han fick kännedom om att skadan hade visat sig och om den ersättningsskyldige.

9 §

Den som vill ha ersättning enligt denna lag skall väcka talan inom tre år från den dag då han fick eller borde ha fått kännedom om att skadan hade visat sig, om säkerhetsbristen och om den ersättningsskyldige.

Särskilda stadganden

13 §

Genom förordning kan med undantag från 5 § 2 punkten stadgas att importörer inte skall vara skadeståndsskyldiga när en produkt har förts in till Finland från en främmande stat (fördragslutande stat), med vilken en överenskommelse under förutsättning av ömsesidighet har träffats om att importörer inte skall vara ansvariga.

En överenskommelse som avses i 1 mom. kan träffas, om

13 §

1) det i staten i fråga gäller en lagstiftning

Gällande lydelse

om produktansvar vars innehåll motsvarar denna lag.

2) den av vilken ersättning krävs är skyldig att svara vid domstol i Finland i mål som gäller produktansvar, och

3) Finland med staten i fråga har ett avtal om erkännande och verkställighet av domar som gäller produktansvar.

Den som har importerat en produkt från en fördragsslutande stat är skyldig att bistå den skadelidande med översättning av ersättningskravet till ett främmande språk. Lämnar importören inte sådant bistånd, är han skyldig att betala ersättning till den skadelidande för nödvändiga kostnader för översättningen. Bistånds- och ersättningsskyldigheten gäller också den som senare sätter produkten i omlopp, om han inte inom en månad efter begäran av den som kräver ersättning uppger vem som är importör.

Den som har importerat en produkt till de fördragsslutande staternas område skall vid tillämpningen av denna lag anses vara tillverkare av produkten. Vid tillämpningen av 6 § jämföras den som har sitt hemvist i en fördragsslutande stat med den som har sitt hemvist i Finland.

Föreslagen lydelse

Den som har importerat en produkt till Finland är skyldig att bistå den skadelidande med översättning av ersättningskravet till ett främmande språk. Lämnar importören inte sådant bistånd, är han skyldig att betala ersättning till den skadelidande för nödvändiga kostnader för översättningen. Bistånds- och ersättningsskyldigheten gäller också den som senare sätter produkten i omlopp, om han inte inom skälig tid efter begäran av den som kräver ersättning uppger vem som är importör.

13 a §

Har en försäkringsgivare med stöd av patient-skadelagen (585/86), trafikförsäkringslagen (279/59), lagen om olycksfallsförsäkring (608/48), lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare (1026/81) eller en läkemedelsskadeförsäkring betalat en ersättning som den skadelidande med stöd av denna lag hade rätt att kräva av den ersättningsskyldige, inträder försäkringsgivaren inte i den skadelidandes rätt.

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Lagen tillämpas inte på den som har satt den skadegörande produkten i omlopp före ikraftträdandet.

2.

Lag**om ändring av 25 § lagen om försäkringsavtal**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 25 § 1 mom. i lagen den 12 maj 1933 om försäkringsavtal (132/33) som följer:

Gällande lydelse

25 §

Har i följd av skadeförsäkring försäkringsgivaren i ersättning för skada utgivit belopp, som försäkringshavaren ägt rätt att såsom skadestånd utkräva av annan, inträde försäkringsgivaren i rätten mot den andre, där denne uppsåtligen eller genom grov vårdslöshet framkallat försäkringsfallet eller ock enligt lag är skyldig att utgiva skadestånd, evad han är till skadan vållande eller icke.

Föreslagen lydelse

25 §

Har försäkringsgivaren *på grund av en skadeförsäkring* i ersättning för skada *betalat ett* belopp, som försäkringshavaren *haft* rätt att såsom skadestånd *kräva av någon annan, inträder* försäkringsgivaren i rätten mot den andre, *om* denne uppsåtligen eller *av grov vårdslöshet orsakat* försäkringsfallet eller *om denne enligt lag också är skyldig att betala skadestånd oberoende av vållande. Om begränsningarna i försäkringsgivarens regressrätt i fråga om vissa försäkringar stadgas i 13 a § produktansvarslagen (694/90).*

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

3.

Lag**om ändring av 9 § patientskadelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 9 § 1 mom. i patientskadelagen av den 25 juli 1986 (585/86) som följer:

Gällande lydelse

9 §

Övergång av rätten till ersättning samt regressrätt
Har den skadelidande rätt till ersättning för patientskada med stöd av någon annan lag, övergår nämnda rätt till den som utgett ersättning enligt denna lag, intill det belopp som denne utbetalt i ersättning.

Föreslagen lydelse

9 §

Övergång av rätten till ersättning samt regressrätt
Har den skadelidande rätt till ersättning för patientskada med stöd av någon annan lag, övergår nämnda rätt till den som utgett ersättning enligt denna lag, intill det belopp som denne utbetalt i ersättning. *Vad som stadgas här gäller dock inte den skadelidandes rätt att få ersättning med stöd av produktansvarslagen (694/90).*

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

4.

Lag**om ändring av 61 § lagen om olycksfallsförsäkring**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 61 § 2 mom. i lagen av den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/48) som följer:*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

61 §

Försäkringsanstalt, som enligt denna lag nödgats utgiva skadestånd, vare berättigad att av den i 1 mom. avsedda skadeståndsskyldige återfå det erlagda beloppet, dock icke av den, som redan fullgjort sin skadeståndsskyldighet i god tro. Försäkringsanstalten tillkommande ersättning må dock ej bestämmas till högre belopp än vad den skadade eller hans anhöriga varit berättigade att erhålla.

En försäkringsanstalt som har varit tvungen att enligt denna lag ersätta skada har rätt att av den i 1 mom. nämnda skadeståndsskyldige återfå det erlagda beloppet, dock inte av den som redan har fullgjort sin skadeståndsskyldighet i god tro eller av den som är skadeståndsskyldig med stöd av produktansvarslagen (694/90). Ersättning till försäkringsanstalten får dock inte bestämmas till ett högre belopp än vad den skadade eller hans anhöriga hade varit berättigade att erhålla.

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

